

Sygnatura akt I C 336/19

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

O., dnia 7 sierpnia 2019 r.

Sąd Rejonowy w Obornikach I Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący: Asesor sądowy Tomasz Vogt-Kostecki

Protokolant: Elżbieta Bieliniś

po rozpoznaniu w dniu 7 sierpnia 2019 r. w Obornikach

sprawy z powództwa Raport Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w K.

przeciwko A. R.

o zapłatę

oddala powództwo.

Asesor sądowy Tomasz Vogt-Kostecki

UZASADNIENIE

Raport Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty wniósł pozew o zapłatę przeciwko A. R. do Sądu Rejonowego Lublin-Zachód w Lublinie w Elektronicznym Postępowaniu Upominawczym domagając się zasądzenia na swą rzecz kwoty 2 583, 89 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od tej kwoty od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty.

W uzasadnieniu powód wskazał, iż na podstawie umowy cesji wierzytelności przejął roszczenie wynikające z umowy zawartej pomiędzy pozwaną, a pierwotnym wierzycielem.

Pozwana nie stawiła się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę, nie składała wyjaśnień w sprawie, ani też nie zażądała przeprowadzenia rozprawy pod swą nieobecność.

Postanowieniem z dnia 11-03-2019 r. sprawa została przekazana do Tutejszego Sądu.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W bazie danych powoda znajduje się wyciąg z listy dłużników, gdzie wskazano, że pozwana jest zobowiązana na rzecz powoda do zapłaty należności głównej w wysokości 2 406,55 zł.

dowód: wydruk komputerowy

W dniu 21-01-2019 r. (...) S.A. skierował do pozwanej zawiadomienie w którym wskazał, iż przysługującą mu przeciwko pozwanej wierzytelność w wysokości 2 406,55 zł przelał na rzecz powoda.

dowód: kopia zawiadomienia z dnia 21-01-2019 r.

Pismem z dnia 21-01-2019 r. , skierowanym do pozwanej powód wezwał pozwaną do zapłaty kwoty 2 570, 97 zł, na którą składają się należność główna w wysokości 2 406, 55 zł oraz odsetki wynikające ze stosunku zobowiązaniowego w kwocie 164, 42 zł naliczone na dzień 21-01-2019 r.

dowód: kopia przedsądowego wezwania do spłaty zadłużenia

(...) S.A. i powód zawarli w dniu 24-12-2018 r. umowę przelewu wierzytelności.

dowód: kopia umowy cesji

W (...) S.A. obowiązywał regulamin świadczenia usług o treści szczegółowo wskazanej w tym dokumencie.

dowód: kserokopia regulaminu świadczenia usług

(...) S.A. wystawił pozwanej notę obciążeniową na kwotę 960, 00 zł z tytułu braku zwrotu sprzętu oraz notę obciążeniową na kwotę 1 146, 58 zł z tytułu kary za rozwiązanie umowy w okresie podstawowym.

dowód: kserokopie not obciążeniowych

Dowodom z dokumentów Sąd dał wiarę w pełni, albowiem zostały sporządzone przez osoby do tego nieuprawnione, w zakresie ich kompetencji, a ani żadna ze stron, ani też Sąd z urzędu nie znaleźli podstaw by kwestionować ich wiarygodność. Jednocześnie należy jednoznacznie dokonać rozróżnienia między wiarygodnością dowodu, a jego przydatnością do czynienia ustaleń faktycznych w sprawie.

Istnienie dokumentów opisanych wyżej nie udowadnia roszczenia powoda. Dokumenty te nie są dokumentami urzędowymi; są to wyłącznie dokumenty prywatne, a zatem stanowią dowód tego, że osoba które je podpisała złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie. Jednocześnie, z faktu istnienia takich dokumentów nie można wywodzić nieobarczonego ryzykiem błędu wniosku że pozwana faktycznie zawarła z pierwotnym wierzycielem opisaną w pozwie umowę, a tym bardziej – że zobowiązała się do świadczeń pieniężnych dochodzonych przez powoda; nadto nie można ustalić czy te ewentualne roszczenia faktycznie były przedmiotem umowy cesji na którą powód powołał się w wezwaniu skierowanym do pozwanej, załączonej do pozwu. Założenie przeciwne prowadziłoby do przyjęcia, że wystawienie prywatnego dokumentu stanowi dowód istnienia i wysokości zobowiązania w takim dokumencie opisanego. Założenie takie, sprzeczne zarówno z art.245 k.p.c., jak i z art.244 k.p.c. a contrario, należy odrzucić. Zatem przyjęcie należy że omawiane dowody, jakkolwiek wiarygodne, stanowią podstawę do ustalenia, że osoba która dokumenty te podpisała złożyła zawarte w nich oświadczenie. Nie można jednak na jego podstawie ustalić czy pozwaną z poprzednikiem prawnym powoda faktycznie łączyła umowa, a tym bardziej czy na pozwanej wyniku tej rzekomej umowy oraz w wyniku umowy cesji ciąży jakieś zobowiązania pieniężne wobec powoda.

Sąd zważył co następuje:

W pierwszej kolejności wskazać należy, że pozwana nie stawiała się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę, nie składała wyjaśnień w sprawie ani też nie zażądała przeprowadzenia rozprawy pod swą nieobecność. W tej sytuacji, zgodnie z normą prawną zawartą w art. 339 § 1 w zw. z art. 340 k.p.c., zachodziły przesłanki do wydania wyroku zaocznego.

Jednocześnie wskazać należy, że przytoczone przez powoda w pozwie fakty budziły uzasadnione wątpliwości Sądu. Powód w pozwie nie sprecyzował w żaden sposób jakiego rodzaju umowa miała rzekomo łączyć pozwaną z pierwotnym wierzycielem ograniczając się jedynie do stwierdzenia że miała to być „umowa o świadczenie usług telekomunikacyjnych”. Nadto, powód w żaden sposób nie wskazał podstawy naliczania opłat abonamentowych. W świetle tych okoliczności brak było podstaw do przyjęcia za prawdziwe twierdzeń powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie (art. 339 § 2 k.p.c. a contrario).

Mając na uwadze treść art. 6 k.c. uznać należy, że na powódzie ciążył obowiązek wykazania, iż przysługuje mu względem pozwanej świadczenie o wysokości dochodzonej w procesie w oparciu o okoliczności w pozwie wykazane. Powód winien zatem wykazać, że przysługuje mu wobec pozwanej wierzytelność, która pierwotnie przysługiwała wobec pozwanej z tytułu umowy. Mając na uwadze zgromadzone dowody należy uznać, iż nie doszło do takiego wykazania. Brak podstaw by przyjmować, że pozwaną łączyła jakakolwiek umowa z (...) S.A. Tym bardziej, brak podstaw do ustalenia, że pozwana z takiej umowy zobowiązana jest do zapłaty kwoty dochodzonej pozwem.

Jak już wskazano powyżej dołączone do pozwu dokumenty nie są dokumentami urzędowymi, a jedynie kopiami z dokumentów prywatnych. Jednocześnie z faktu istnienia takich dokumentów prywatnych nie można wywieść nie obarczonego ryzykiem błędu wniosku, iż pozwaną łączyła jakakolwiek umowa z poprzednikiem prawnym powoda, i że pozwana jest zobowiązana do jakichkolwiek świadczeń z takiej umowy, a tym bardziej że takie wierzytelności przysługują obecnie powodowi. Wystawienie dokumentów księgowych stwierdzających, iż pozwana jest obowiązana do zapłat na rzecz poprzednika prawnego powoda określonych kwot, nie stanowi dowodu, iż na pozwanej rzeczywiście ciążył obowiązek uiszczenia takich kwot. Nadto wskazać należy, że przedłożenie Regulaminu obowiązującego u poprzednika prawnego powoda nie stanowi dowodu, iż pozwana zawarła z (...) S.A. jakąkolwiek umowę i że była faktycznie zobowiązana do świadczeń na zasadach w tym regulaminie określonych. Wreszcie dokument prywatny w postaci wyciągu z listy dłużników nie dowodzi, że pozwana jest istotnie zobowiązana do zapłaty wskazanych tam kwot. W konsekwencji, uznać należy, że powód nie wykazał istnienia dochodzonego roszczenia. Skutkować to musiało orzeczeniem jak w sentencji wyroku.

Wszystkie koszty procesu wyłożył powód. W tej sytuacji, mając na uwadze treść art. 98 k.p.c. oraz rozstrzygnięcie Sądu, zawieranie w wyroku orzeczenia w przedmiocie kosztów procesu należało uznać za zbędne.

O., dnia 02-09-2019 r.

Asesor sądowy Tomasz Vogt-Kostecki